

“मीठे बच्चे— आपसमा एक अर्काको सम्मान राख्नु पर्छ, आफूलाई मियामिट्टू सम्झिनु हुँदैन। बुद्धिमा रहोस्— जो कर्म म गर्छु, मलाई देखेर सबैले गर्नेछन्।”

प्रश्नः— कुनचाहिँ अवस्था जमाउनको लागि धेरै-धेरै मेहनत गर्नु पर्छ?

उत्तरः— गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा स्त्री-पुरुषको भान समाप्त होस्, मनसामा पनि संकल्प विकल्प नचलोस्। हामी भाइ-भाइ हौं। प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू भाइ-बहिनी हौं, यो अवस्था जमाउन समय लाग्छ। साथमा रहँदा पनि विकारको आगो नलागोस्। विकारी दृष्टि नहोस्, यसको अभ्यास गर्नु पर्छ। माता-पिता जो सर्व सम्बन्धका सेक्रीन हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नु पर्छ।

गीतः— बदल जाये दुनियाँ न बदलेंगे हम

ओम् शान्ति। यो बच्चाहरूको ग्यारेन्टी वा प्रतिज्ञा हो। प्रतिज्ञा कुनै मुखबाट गरिदैन। जब बच्चाहरू बाबालाई चिन्छन् अनि प्रतिज्ञा स्वतः हुन्छ। हरेकले स्वतन्त्र पुरुषार्थ गर्छन् पद पाउनको लागि। विद्यालयमा सबैले स्वतन्त्र पुरुषार्थ गर्छन् मैले उच्च पद पाऊँ भनेर। यहाँ आत्माले पढ्छन् र परमात्मा पढाउनको लागि जीवात्मा बन्नुहुन्छ। यिनमा प्रवेश गरेर यिनलाई र ब्रह्मा मुख वंशावलीलाई पढाउनुहुन्छ। स्वयं ब्रह्मालाई मुख वंशावली भनिदैन। ब्राह्मण ब्रह्मा मुख वंशावली हुन्। ब्रह्मा शिवका मुख वंशावली होइनन्। शिवबाबा त आएर यिनमा प्रवेश गरेर आफ्नो बनाउनुहुन्छ। यिनी पनि रचना हुन्। पहिले ब्रह्मालाई रच्नुहुन्छ, विष्णुलाई रच्नुहुन्छ। गायन पनि छ— ब्रह्मा, विष्णु र शंकर। विष्णु, शंकर र ब्रह्मा भनिदैन। पहिले ब्रह्मालाई रच्नुहुन्छ। ब्रह्माको कर्तव्य अलग छ। यो हरेक कुरा बुझ्नु पर्ने हुन्छ। उहाँलाई त्वमेव माताश्च पिता.... भनिन्छ। त्यसैले उहाँ निराकार हुनुहुन्छ। साकारमा माता-पिता चाहिन्छ त्यसैले सोध्छन् — मम्माको माता हुनुहुन्छ? भन्छौ— हुनुहुन्छ। ब्रह्मा, मम्माको पनि माता हुन्। ब्रह्माको कोही पनि माता छैनन्। यी ब्रह्मा फीमेल नभएकाले सरस्वतीलाई मम्मा भनिन्छ। बाबा पढाउनुहुन्छ त्यसैले यिनी पनि पढ्छन्। जसरी तिमी विद्यार्थी हो त्यस्तै यिनी पनि हुन्। शिवबाबा कुनै विद्यार्थी हुनुहुन्छ।

तिमी बच्चाहरूले ब्रह्माको पद पनि देखिरहेका छौ, यिनले सबैभन्दा धेरै पढ्छन्। देख्दछौ— यिनी अवश्य समीप छन्। पहिला कसको कानले सुन्छ? यी ब्रह्मा सबैभन्दा नजिक छन्। त्यसैले भन्छन् मम्मा-बाबा धेरै पढ्छन्, फेरि नम्बरवार सबै बच्चाहरूले पढ्छन्। बाबाले भन्छन् तर जगदीश बच्चाले मम्मा-बाबाले भन्दा पनि राम्रो सम्झाउँछन्। बाबाको मुरली पढेर, धारणा गरेर फेरि गीता मेगजीन आदि बनाउँछन् किनकि यिनले शास्त्र आदि पढेका छन्। अंग्रेजीमा पनि होसियार छन्। यसलाई भनिन्छ सम्मान। विद्यार्थीले एक अर्काको रिगार्ड राख्नु पर्छ। बाबाले पनि रिगार्ड राख्नुहुन्छ नि। त्यसैले फादरलाई फलो गर्नु पर्छ। हुन त अहिले १६ कला बनेका छैनौ। नम्बरवार त हुन्छन् नै। कुनै न कुनै भूल त सबैबाट भइरहन्छ, त्यसैले आफूलाई मियामिट्टू सम्झिनु हुँदैन। जस्तो कर्म बाबा गर्नुहुन्छ वा म गर्छु, मलाई देखेर सबैले गर्छन्। त्यसैले एक-अर्काको रिगार्ड राख्नु पर्छ। बाबाको पनि रिगार्ड राख्नु पर्छ। मानिसहरूले भन्छन्— यिनले स्त्री-पुरुषलाई भाइ-बहिनी बनाउँछन्। त्यसैले जो बुद्धिमान् बच्चा छ, उसले तुरुन्तै भन्छ— परमात्माका बच्चा त सबै हुन् त्यसैले भाइ-बहिनी भए नि। प्रजापिता ब्रह्माका बच्चा भाइ-बहिनी भए नि। भाइ-बहिनी हुनु राम्रो कुरा हो नि। बाबाका बच्चा बन्थे भने वर्सा लिन सक्छौं। वर्सा मिल्छ— शिवबाबाबाट ब्रह्माद्वारा। त्यसैले ब्रह्माकुमार-कुमारी बन्नु पर्छ। फेरि कहिल्यै पनि विकारमा जान सकिँदैन। नत्र

विकारी दृष्टि हुन्छ। बाबा कति राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ। पवित्र रहने युक्ति पनि बताउनु हुन्छ। स्त्रीले पनि भन्छन् बाबा, पुरुषले पनि भन्छन् बाबा। तब स्त्री र पुरुषको भान टुट्छ। यो पनि भन्छन् आदम र बीबीद्वारा सृष्टिको स्थापना भयो त्यसैले सबै उनका सन्तान भए। भाइ-बहिनी भए। कुमार-कुमारीको लागि यति मेहनत हुँदैन। जो सिँढी चढे उनै उत्रिनु पर्छ। त्यसैले उत्रिन मेहनत छ। यस्तो होइन दुवै अलग-अलग रहनु छ। केवल साथी भएर बस। सत्ययुगमा कोही अपवित्र हुँदैनन्। वहाँ छोराको पनि प्रतीक्षा हुँदैन। यहाँ छोराको प्रतीक्षा गर्छन्। वहाँ समय आएपछि आफैं साक्षात्कार हुन्छ। मनुष्यले त भन्छन्— यो कसरी हुन सक्छ! हो, यहाँका सम्पूर्ण विकारीले कसरी बुझ्नु उहाँ निर्विकारी हुन्छन् भनेर। वहाँ देह-अभिमान हुँदैन। यहाँ देह-अभिमान रहन्छ। देह छोड्दा मानिसहरू कति रुन्छन्। वहाँ रुँदैनन्। वहाँ समयमा साक्षात्कार हुन्छ, शरीर छोडेर गएर प्रिन्स बन्नु छ। यहाँ पनि तिमीले साक्षात्कार गर्छौ, तिमी भविष्यमा महाराजा-महारानी बन्ने छौ। कृष्ण जस्तो बालक गोदमा देख्छौ। साक्षात्कारबाट यो थाहा हुँदैन सूर्यवंशी महाराजा-महारानी बन्छौ वा चन्द्रवंशी किनकि यो बिलकुल नयाँ कुरा हो त्यसैले भनिन्छ पहिला बाबालाई चिन, बाबा भन्नुहुन्छ— हेर म कति प्यारो छु।

बाबा भन्नुहुन्छ— सबै सम्बन्धको सेक्रीन म हुँ, म भन्छु मलाई याद गर। भन्दछन्— त्वमेव माताश्च पिता... एक-एक कुरामा निश्चय बसाउनु पर्छ। तर कुनै न कुनै कुरामा संशय आउँछ। फेरि राजाई पद पाउन सक्दैनन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ मनमनाभव। बाबालाई याद गर्नु भन्ने तिमी प्रियतमा भयो। यो भयो रूहानी प्रियतम-प्रियतम। यो पक्का गर्नु पर्छ हामी आत्मा परमात्माका प्रियतमा हौं। कृष्ण सबैका प्रियतम हुन सक्दैनन्। कृष्णलाई सबैले याद गर्दैनन्। यो मनमनाभव बाबाले भन्नुहुन्छ। अब मेरो पासमा आउनु छ, नाटक पूरा हुँदैछ, घरमा जानु छ। त्यसैले घर अवश्य याद आउँछ। हरेक कुराको ज्ञान मुरलीमा मिलिरहन्छ। बच्चाहरूले मुरली नोट गर्दैनन् फेरि त्यही कुरा बाबा सँग सोधिरहन्छन्। मुख्य कुरा हो प्रियतम र प्रियतमाको। सबै भगत प्रियतमा हुन् किनकि परमात्मालाई याद गर्छन्। भन्छन्— मेरो त एक, दोस्रो न कोही। तिमी बच्चाहरू यस समय सबै नयाँ-नयाँ कुरा सुन्छौ। तर सुन्दा-सुन्दै पनि मायाले थप्पड लगाइदिन्छ। रावण कम कहाँ छ र! बाबा सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ, माया पनि सर्वशक्तिमान् छ। आधाकल्प मायाको राज्य चल्छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— ५ विकारको दान दियो भने ग्रहण छुट्छ। फेरि पनि तुरुन्तै छुट्दैन। कैयौंले दान दिएर फेरि वापस लिन्छन्। यो पैसाको कुरा होइन, विकारको कुरा हो। साधु-संन्यासीहरू पैसाको लागि भन्छन्, दान दिएर फिर्ता नलिनु किनकि यसमा उनीहरूको कमाई छ। कैयौं मनुष्यहरू संन्यासीहरूको पासमा गएर भन्छन् बच्चा चाहियो। भन्छन् मेरो आशीर्वादले भइहाल्छ। यदि बच्चा भयो भने भन्छन् हामीले दियो। मर्नो भने भन्छन् भावी। यदि एक जनाको कुनै काम भयो भने धेरैको विश्वास बस्छ। यसरी उनीहरूको वृद्धि हुन्छ। एकातिर आफ्नो महिमा गर्छन् अर्कोतिर भावी भन्छन्। तिमी यस समय अज्ञात योद्धा हो। उनीहरू जो गुप्त योद्धा हुन्छन्, उनको यादगार बनाउँछन्। त्यहाँ ठूला-ठूला व्यक्ति जान्छन्। भन्छन् सोल्जर माथि फूल चढाऊ। अरे जसलाई थाहा छैन, उनको यादगार कसरी बन्छ। अहिले तिमी अज्ञात छौ फेरि तिमी प्रसिद्ध बन्छौ। तिम्रो मन्दिर बन्छन् अहिले तिमी गुप्तमा नै रामराज्य स्थापना गरिरहेका छौ। अच्छा!

मीठा-प्यारा बच्चा, सिकीलधे बच्चा बनेका छौ नि! ५ हजार वर्षपछि भेटिएका हो। कसैको हराएको बच्चा भेटियो भने माता-पितालाई कति खुशी हुन्छ, बच्चाले पनि बाबा-बाबा भनिरहन्छ। त्यस्तै अब विनाश हुन्छ र तिमी गुम हुन्छौ अर्थात् बाबाबाट बिछोड हुन्छ। फेरि कल्पपछि बाबा सँग भेट्छौ त्यसपछि माता-पितालाई कति

प्यार रहन्छ। आधा कल्प तिमी सुख भोग्छौ, फेरि विस्तारै-विस्तारै दुःखी हुँदै जान्छौ। संन्यासीहरूले भन्छन्— सुख काग विष्टा समान छ। उनीहरूले पनि विकारको लागि भन्छन्। गुरु नानकले पनि भनेका छन्— फोहरी गन्दा कपडा धुनुहुन्छ... कसले धुन्छ! उहाँ एक परमात्मा नै हुनुहुन्छ, जसलाई भन्छन् नै एकोअंकार... सिक्खहरूले यसरी महिमा गरिरहन्छन्। यस ज्ञानमा तिमी बच्चाहरूको बुद्धि धेरै समझदार हुनु पर्छ किनकि आत्मालाई जगाउनु छ। आत्मा नै समझदार बन्छ। कोही-कोही त धेरै राम्रा बुद्धिवान् छन्। माता, कन्याहरू धेरै राम्रो सँग तयार हुन्छन्। माताहरूले बसेर पतिलाई सम्झाउन्— यसमा धेरै हिम्मत र निर्भयता चाहिन्छ। बाँकी त सबै नर्कवासी हुन्, दुर्गतिमा छन्। उनीहरू त भक्तिमा धेरै नाँच्दै ताली बजाइरहन्छन्, सद्गति त हुँदैन। तिमी बच्चाहरू सद्गतिमा जानको लागि बिलकुल मौनमा रहन्छौ। नारदले भन्यो— म लक्ष्मीलाई बरण गरूँ? वास्तवमा लक्ष्मीलाई बरण गर्नको लागि तिमिले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। भगतहरूले त वरण गर्न सक्दैनन्। लक्ष्मी-नारायणलाई कसरी राज्य मिल्यो, कहिले मिल्यो र उनीहरू अहिले कहाँ गए? यो केवल तिमिलाई थाहा छ, त्यसैले तिमी मन्दिरमा गएर शिर झुकाउँदैनौ। सम्झन्छौ— हामी नै लक्ष्मी-नारायण बनिरहेका छौं। तिम्रो शिर झुकाउन बन्द भइसक्यो। उनीहरूले भन्छन्— यिनीहरू नास्तिक हुन्, शिर पनि झुकाउँदैनन्। वास्तवमा तिमी नै आस्तिक हौ— नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। उनीहरू त नास्तिक हुन् जसले परमात्मालाई चिनेकै छैनन्। अहिले तिमी सम्पन्न बनेका छौ फेरि पनि मायाले थप्पड लगाइदिन्छ अनि अनाथ, विपन्न बन्छौ। हुन त बुढा छन् तर मायाले उनलाई पनि जवान बनाइदिन्छ। मायाको तूफान आउँछ। तिमिले एक अर्काको हात समातेर, सहयोगी बनेर नयाँ यात्रामा, बाबाको श्रीमत्तमा चलिरहनु छ। सारा आधार बुद्धिको यात्रामा छ। अचल-अडोल अंगद समान बन्नु छ। अन्त्यमा त्यो अवस्था आउनु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) एक अर्काको हात समातेर, सहयोगी बनेर बाबाको श्रीमत्तमा चलिरहनु छ। बाबा जो सर्व सम्बन्धका सेक्रीन हुनुहुन्छ, उहाँलाई धेरै प्यारले याद गर्नु पर्छ।
- २) जसरी बाबा हरेक बच्चालाई सम्मान दिनुहुन्छ, यसैगरी फलो गर्नु पर्छ। आफूभन्दा ठूलालाई रिगार्ड अवश्य दिनु पर्छ।

वरदानः— एकको पाठलाई स्मृतिमा राखेर तपस्यामा सफलता प्राप्त गर्ने निरन्तर योगी भव

तपस्यामा सफलताको विशेष आधार वा सहज साधन हो— एक शब्दको पाठ पक्का गर्नु। तपस्या अर्थात् एकको बन्नु, तपस्या अर्थात् मन-बुद्धिलाई एकाग्र गर्नु, तपस्या अर्थात् एकान्त प्रिय रहनु, तपस्या अर्थात् स्थितिलाई एकरस राख्नु, तपस्या अर्थात् सर्व प्राप्त खजानालाई व्यर्थबाट बचाउनु अर्थात् इकोनोमी गर्नु। यस एकको पाठलाई स्मृतिमा राख्यौ भने निरन्तर योगी, सहज योगी बन्ने छौ। मेहनतबाट छुट्ने छौ।

स्लोगनः— आज्ञाकारी उसैलाई भनिन्छ, जसले मन र बुद्धिलाई मनमतबाट सदा खाली राख्छ।

मातेश्वरीज्यूको अनमोल महावाक्य

१- सत्ययुगमा यो ईश्वरीय ज्ञान मिल्दै

यदि कसैले यो प्रश्न सोध्छ— यो जुन हामीलाई यस संगम समयमा ईश्वरीय ज्ञान मिलिरहेको छ, त्यो सत्ययुगमा पनि मिल्छ? अब यसमा सम्झाइन्छ— सत्ययुगमा त हामी स्वयं ज्ञान स्वरूप हुन्छौं। दैवी प्रारब्ध भोगिरहेका हुन्छौं, वहाँ ज्ञानको लेन-देन चल्दैन, अहिले ज्ञानको आवश्यकता छ अज्ञानीहरूलाई। तर वहाँ त सबै ज्ञान स्वरूप हुन्छन्, वहाँ कोही अज्ञानी नै रहँदैन, जसलाई ज्ञान दिनु पर्ने आवश्यकता होस्। अहिले यसै समय हामीले सारा विराट् ड्रामाको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्दछौं। आदिमा हामी को थियौं, कहाँबाट आयौं र मध्यमा कर्मबन्धनमा फस्यौं फेरि कसरी गिन्यौं, अन्त्यमा हामी कर्मबन्धनबाट अतीत भएर कर्मातीत देवता बन्नु छ। अहिले जुन पुरुषार्थ चलिरहेको छ, यसबाट हामी भविष्य प्रारब्ध सत्ययुगी देवता बन्छौं। यदि देवताहरूलाई हामी गिछौं भन्ने ख्याल आएमा खुशी समाप्त हुन्थ्यो, त्यसैले वहाँ गिने ज्ञान हुँदैन। यो ख्याल वहाँ रहँदैन, हामीलाई यस ज्ञानद्वारा अहिले थाहा भएको छ— हामी नै चढ्नु छ र सुखको जीवन बनाउनु छ। फेरि आधा कल्पपछि आफ्नो प्रारब्ध भोगेर आफूले आफैँलाई विस्मृत गरेर मायाको वश भएर गिछन्। यो चढ्नु र गिर्नु अनादि बनिबनाउ खेल हो। यो सारा ज्ञान अहिले बुद्धिमा छ, बाँकी सत्ययुगमा रहँदैन।

२- प्राक्किकल ईश्वरका बच्चा नबनी ईश्वरीय दरबारमा केही पनि जम्मा हुँदैन

धेरै मनुष्यहरूले यस्तो सम्झन्छन्— हामीले जे कर्म गछौं, चाहे राम्रो चाहे नराम्रो कर्म गछौं, त्यसको फल अवश्य मिल्छ। जसरी कसैले दान-पुण्य गर्छन्, यज्ञ हवन गर्छन्, पाठ- पूजा गर्छन् उनले सम्झन्छन्— हामीले ईश्वर अर्थ जे पनि दान गन्यौं, त्यो परमात्माको दरबारमा दाखिल हुन्छ। हामी मरेपछि त्यो फल अवश्य मिल्छ र मुक्ति हुन्छ तर यो त हामीले जानिसकेका छौं— यो गर्नाले कुनै सदाकालको लागि फाइदा हुँदैन। यो त जस्तो-जस्तो कर्म गछौं, त्यसबाट अल्पकाल क्षणभंगुर सुखको प्राप्ति अवश्य हुन्छ। तर जबसम्म यो प्राक्किकल जीवन सदा सुखी बन्दैन, तबसम्म त्यसको रिटर्न मिल्न सक्दैन। हुन त हामीले कसै सँग पनि सोध्न सक्छौं— यो जति पनि तपाईंले गर्दै आउनुभएको छ, त्यसो गर्नाले तपाईंलाई पूरा लाभ मिलेको छ? यो सुन्नाले उनीहरू नाजवाफ हुन्छन्। अब परमात्माको पासमा दाखिल भयो वा भएन त्यो हामीलाई के थाहा? जबसम्म आफ्नो प्राक्किकल जीवनमा कर्म श्रेष्ठ बनेको छैन, तबसम्म जति सुकै मेहनत गरे पनि मुक्ति जीवन-मुक्ति प्राप्त हुँदैन। ठीक छ, दान-पुण्य गन्यो तर त्यो गर्नाले कुनै विकर्म त भस्म भएन, फेरि मुक्ति जीवन-मुक्ति कसरी मिल्छ। हुन त यतिका सन्त महात्मा छन्, जबसम्म उनीहरूलाई कर्मको नलेज हुँदैन तब सम्म त्यो कर्म अकर्म हुन सक्दैन, न उनीहरूले मुक्ति जीवन-मुक्ति प्राप्त गर्छन्। उनीहरूलाई पनि यो थाहा छैन— सत्कर्म के हो र सत्कर्म के हो, केवल मुखबाट राम-राम भन्नु यसबाट कुनै मुक्ति हुँदैन। बाँकी यस्तो सम्झेर बस्नु— मरिसकेपछि हाम्रो मुक्ति हुन्छ, यस्तालाई बेसमझ भनिन्छ। उनीहरूलाई यो थाहा छैन— मरिसकेपछि के फाइदा मिल्छ? केही पनि मिल्दैन। बाँकी त मनुष्यले आफ्नो जीवनमा चाहे नराम्रो कर्म गरून् चाहे राम्रो कर्म गरून् त्यो पनि यसै जीवनमा भोग्नु पर्छ। यो सारा ज्ञान हामीलाई परमात्मा टिचरद्वारा मिलिरहेको छ— कसरी शुद्ध कर्म गरेर आफ्नो प्राक्किकल जीवन बनाउनु छ। अच्छा। ओम् शान्ति।